

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., ve věci

žalobce: **AUTOCENTRUM HB s. r. o.**, IČ: 287 91 231
sídlem Lidická 1057, Havlíčkův Brod
zastoupeným advokátem JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D.
sídlem Římská 2575/31a, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, čj. 492/16/5300-21441-708995,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu řízení

- 1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Havlíčkův Brod (dále jen „finanční úřad“), platebními výměry ze dne 18. 2. 2015, čj. 329266/15/2903-50522-601203, čj. 329267/15/2903-50522-601203, čj. 359007/15/2903-50522-711553, čj. 359008/15/2903-50522-711553, čj. 329269/15/2903-50522-601203, vyznamenal žalobce o předpisu úroků

z prodlení úhrady daňových povinností za zdaňovací období září 2011, říjen 2011, listopad 2011, prosinec 2011 a leden 2012.

2. Uvedené platební výměry byly vydány v souvislosti s prodlením úhrady daně z přidané hodnoty, která byla vyměřena (včetně penále) dodatečnými platebními výměry ze dne 15. 12. 2014 na základě provedené daňové kontroly u žalobce zaměřené na zdaňovací období 1. – 12. měsíce roku 2011 a 1. měsíce roku 2012. Správce daně na základě kontrolních zjištění rozporoval zejména splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu ve smyslu § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „zákon o DPH“).
3. Všechny platební výměry na úroky z prodlení napadl žalobce odvoláním se shodnými odvolacími důvody, pročež o nich žalovaný v souladu se zásadou hospodárnosti rozhodl jedním (napadeným) rozhodnutím, ve kterém platební výměry potvrdil a odvolání zamítl.
4. Podstatou odvolacích námitek bylo zejména nesprávné a neoprávněné vyměření úroků z prodlení, přičemž žalovaný námitky neshledal důvodnými a uvedl důvody, proč vyměřené úroky z prodlení považuje za zákonné.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žaloba ze dne 7. 2. 2018 byla nejprve podána u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji ve smyslu § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) postoupil Krajskému soudu v Brně (dále také „Krajský soud“), ke kterému byla doručena 1. 4. 2016. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, jelikož jím byl zkrácen na svých právech přímo, i v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení.
6. Žalovaný se dle žalobce nezabýval odvoláním dostatečně a rozhodnutí finančního úřadu nehodnotil kriticky a odůvodnění mechanicky převzal, zároveň uvádí, že žalovaný pouze rozvedl argumentaci orgánu prvního stupně. Tím se dopustil nezákonnosti a porušení zásady nestrannosti a přiměřenosti. V důsledku tohoto přístupu hodnotily správní orgány pouze některé z důkazů, hodnotily je jednostranně a porušily zásadu zjišťování skutkového stavu
7. bez důvodných pochybností. V této souvislosti zmiňuje odmítnutí potvrzení „*Bestätigung der Ausfuhr*“ jen z toho důvodu, že je v rozporu s přesnými časovými zjištěními finančního úřadu, a na těchto potvrzeních je uveden pouze měsíc. Žalobce je přitom toho názoru, že potvrzení pro něj bylo dostatečným ujištěním, že zboží bylo skutečně vyvezeno do Německa. Zmiňuje, že při této úrovni posuzování důkazů správními orgány není žalobce schopen prokázat nic. Domnívá se, že vyšší míru opatrnosti ani nemohl vynaložit a pro žalobce nebylo reálně možné opatřit si další důkazy, což měl tedy provést správní orgán. Dle svého názoru učinil vše proto, aby si byl jistý, že automobily opustily Českou republiku, přičemž obchod je vždy založen na jisté míře rizika, které lze pouze minimalizovat. Žalobce se brání také tvrzením, že byl podveden pány D. a Š., kteří tím pádem představují nespolehlivé svědky.
8. Žalobce rovněž uvádí, že v průběhu řízení docházelo k pochybením při poučování a při doručování v důsledku zpochybňování plné moci.
9. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dle žalobce zaměřil na vypočítání správné výše úroku, nikoliv na jeho oprávněnost, finanční úřad tedy nerefletoval skutečnost, že

nebyly naplněny podmínky pro jejich vyměření. Žalobce zejména tvrdí, že nemohl být v prodlení, když nevěděl, že má příslušnou daň platit. Svou nevědomost vyvozuje zejména z potvrzení společnosti S.O.U.L. GmbH, která pro něj byla dostatečným důkazem o tom, že vozidla byla vyvezena do jiného členského státu. Finanční úřad tedy měl úroky požadovat nejdříve od doby doručení dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty.

10. Žalobce dále uvádí, že se v daném případě nabízelo započtení záloh a vratek, jelikož finanční úřad měl od žalobce na účtu dostatek finančních prostředků. K tomu žalovaný stejně nakonec přistoupil, stejně jako k exekuci, což žalobce uvádí jako kroky, které mohl provést finanční úřad kdykoliv během řízení, když se jednalo o otázku postupu finančního úřadu. Z toho důvodu označuje požadavek na úroky z prodlení za nemravný, postup označuje za nepřiměřeně tvrdý. Finanční úřad měl část povinnosti prominout nebo poměrně snížit.
11. Žalobce rovněž rozporuje odůvodnění platebních výměrů, které je nedostatečné a nekonkrétní. Dále rozporuje stanovení penále. Ke stanovení úroků z prodlení došlo dle žalobce na základě svévolného doměření daně, navíc se špatnou délkou prodlení vzhledem k zajišťovacím příkazům, které způsobily splatnost daně v náhradní lhůtě.
12. Dále žalobce uvedl, že v rozporu s § 167 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nebyla výše částek stanovena podle pomůcek, přičemž při vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou musí správce daně v odůvodnění uvést pomůcky, na základě kterých stanovil výši zajišťované částky. Nelze akceptovat tvrzení, že výše částek vyplývá z výsledků kontrolního zjištění. Zajišťovací příkazy a platební výměry tedy neobsahují dostatečné odůvodnění.
13. Ve zbytku žalobce odkázal na dílčí aspekty případu, který vedl k doměření daně z přidané hodnoty dodatečnými platebními výměry ze dne 15. 12. 2014.
14. Vzhledem k uvedeným tvrzením navrhuje žalobce, aby Krajský soud zrušil napadená rozhodnutí, věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci vyčíslené náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 5. 2016 předně uvedl, že námitky žalobce směřují ve většině proti rozhodnutím, kterými byla doměřena původní daň z přidané hodnoty a až na výjimky neuvádí námitky proti napadenému rozhodnutí v této věci. Z povahy věci ovšem nelze při přezkumu platebních výměrů o stanovení úroků z prodlení přezkoumávat jiná rozhodnutí.
16. Nedostatečné vypořádání odvolacích důvodů se žalobci jevilo pravděpodobně proto, že v rámci řízení o odvolání byly do hloubky vypořádány pouze ty námitky, které by v případě jejich důvodnosti mohly mít za následek změnu či zrušení odvoláním napadených rozhodnutí. Právní podstata věci dle žalovaného spočívá v tom, zda úrok z prodlení byl vypočten oprávněně a ve správné výši, předmětem přezkumu naopak nebudou otázky související s dodatečnými platebními výměry. Dle žalovaného byly řádně vypořádány veškeré námitky relevantní pro dané řízení a z rozsahu a obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že nedošlo k mechanickému převzetí rozhodnutí

finančního úřadu. Tyto závěry žalovaný vztahuje i na námitky směřující proti vyměřenému penále.

17. Žalovaný se neztotožnil ani s tím, že úroky z prodlení bylo možné požadovat pouze za dobu od doručení dodatečných platebních výměrů, jelikož daňový subjekt je v prodlení, pokud neuhradí daň nejpozději v den její splatnosti. Pro lhůtu pro výpočet úroku z prodlení je rozhodující původní datum splatnosti daně, nikoliv pozdější náhradní lhůta splatnosti daně či splatnost částek stanovených v zajišťovacích příkazech.
18. K započtení prostředků, ze kterých mohla být daň uhrazena, žalovaný uvedl, že zákon stanoví, kdy lze které prostředky využít na úhradu kterých nedoplatků, tudíž se nejedná o volnou úvahu správce daně. Finanční úřad postupoval zcela v souladu se zákonem a žalovaný jeho postup přezkoumal.
19. Žalovaný uvedl, že pro účely prominutí úroků z prodlení je rozhodujícím ten okamžik, kterým vzniká povinnost úroky z prodlení uhradit, význam tedy má to, jestli je v danou chvíli daňový subjekt v prodlení, nikoliv to, kdy byl s úroky obeznámen platebním výměrem. Doba prodlení žalobce přitom naprostou většinou spadá do období před 1. 1. 2015, kdy dle první úpravy nebylo možné úroky z prodlení prominout.
20. Ohledně odůvodnění platebních výměrů žalovaný konstatoval, že námitka není důvodná, jelikož napadená rozhodnutí zohledňují veškeré skutečnosti významné pro výpočet úroků z prodlení. Z platebních výměrů vyplývá, k jaké dani a k jakému zdaňovacímu období se vztahují, z odůvodnění je rovněž patrné, že byl žalobce v prodlení a po jakou dobu.
21. Vzhledem k výše uvedenému nesouhlasu s argumenty žalobce navrhl žalovaný, aby Krajský soud podané žaloby zamítl a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

IV. Ústní jednání před soudem

22. Dne 28. 2. 2018 proběhlo ve věci u Krajského soudu v Brně ústní jednání. Účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci, kterou uvedli v písemných podáních k věci.

V. Posouzení věci soudem

23. Krajský soud ve smyslu § 51 odst. 1 soudního řádu správního přezkoumal v mezích žalobních bodů rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
24. Úvodem je třeba uvést, že žaloba v této posuzované věci se obsahově z velké části shoduje s žalobou, kterou žalobce podal ve věci soudního přezkumu dodatečných platebních výměrů vydaných dne 15. 12. 2014 (věc je vedena u Krajského soudu pod sp. zn. 29 Af 14/2016), z toho důvodu většina žalobních námitek směřuje proti důvodnosti a oprávněnosti samotného doměření daně z přidané hodnoty (včetně důvodnosti a oprávněnosti stanovení souvisejícího penále). Jelikož dodatečné platební výměry nejsou v této posuzované věci předmětem přezkumu, Krajský soud se těmito námitkami pro jejich neopodstatněnost nezabýval. Tyto námitky byly přezkoumány v rozhodnutí ve výše specifikovaném řízení, na které Krajský soud v podrobnostech odkazuje.

25. Další námitkou, která zjevně postrádá opodstatněnost, je námitka, že výše částek zajišťovaných zajišťovacími příkazy, nebyla v rozporu s § 167 odst. 4 daňového řádu stanovena pomocí pomůcek. Zajišťovací příkazy rovněž nejsou předmětem přezkumu v tomto řízení, jelikož se jedná o samostatná rozhodnutí přezkoumatelná ve správním soudnictví (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, čj. 9 Afs 13/2008-90)
26. Další žalobní body lze rozdělit na ty, které jsou spíše obecného charakteru (pochybení při poučování a doručování; nedostatečné zjištění skutkového stavu; mechanické převzetí odůvodnění finančního úřadu) a na ty, které se přímo vztahují k platebním výměrům (neoprávněnosti úroků z prodlení; nezapočtení částek; možnost prominutí úroků z prodlení; nedostatečné odůvodnění platebních výměrů).
27. K obecně konstatovaným námitkám Krajský soud podotýká, že v řízení o soudním přezkumu správního rozhodnutí platí ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního dispoziční zásada, a proto obsah žalobních bodů v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud žalobce uvedl spíše v obecné rovině, že hodnocení důkazních prostředků bylo prováděno jednostranně, zaujatě apod., mohl Krajský soud hodnotit napadené správní rozhodnutí rovněž pouze v obecném rozsahu. Stejný závěr platí i stran nesprávného doručování a poučení.
28. Námitku nesprávného zjištění skutkového stavu dle obsahu žaloby žalobce spojuje nejspíše se zjištěním skutečností, které vedly k vydání dodatečných platebních výměrů ze dne 15. 12. 2014, jelikož platební výměry byly vydány na základě té skutečnosti, že se žalobce nacházel po určitou dobu v prodlení, což bylo dle názoru Krajského soudu dostatečně zjištěno. Stran pochybení při poučování a doručování Krajský soud uvádí, že žalobce nespecifikuje, v čem toto tvrzené jednání mělo spočívat, lze se spíše domnívat, že žalobce opět směřuje tuto námitku vůči řízení, které vedlo k vydání dodatečných platebních výměrů. Nad rámec Krajský soud dodává, že všechny platební výměry byly řádně doručeny do datové schránky advokáta žalobce. Stejným způsobem bylo doručeno i napadené rozhodnutí. Ohledně nekritického a mechanického přebírání odůvodnění finančního úřadu uvádí Krajský soud, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odvolací orgán dostal svým přezkumným povinností, když shrnul skutkový stav a odvolací důvody, uvedl právní rámec a vyjádřil se ke všem odvolacím důvodům. Námitky žalobce tedy nejsou důvodné.
29. Pokud se týká oprávnění vyměřit úroky z prodlení, je třeba uvést, že v rámci tohoto řízení Krajský soud nehodnotí důvodnost doměření původní daně z přidané hodnoty. Sporným bodem mezi účastníky řízení je, odkdy je třeba prodlení žalobce počítat.
30. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu je *daňový subjekt v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti*. Odst. 2 stanoví, že *pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti*.
31. Z pouhého jazykového výkladu předmětných ustanovení je zřejmé, že náhradní lhůta splatnosti nemá pro prodlení žalobce význam, jelikož jeho výpočet se řídí původním datem splatnosti, kdy žalobce daň z přidané hodnoty nesprávně stanovil v daňovém

přiznání. Shodně se k tomu vyjadřuje i důvodová zpráva¹, když uvádí, že *náhradní den splatnosti pro počátek prodlení, a tudíž i pro vznik a výpočet úroku z prodlení nemá význam.*

32. Pro existenci prodlení na straně žalobce není významný okamžik doručení dodatečných platebních výměrů, jelikož prodlení nastává *ex lege* ze zákona na základě té skutečnosti, že daňový subjekt neuhradí nejpozději v den splatnosti příslušnou daň. Pro úplnost je třeba zmínit, že finanční úřad při výpočtu úroků z prodlení rovněž zohledňoval ustanovení § 105 odst. 3 zákona o DPH, přičemž žalovaný jeho postup podobně přezkoumal. Námitky žalobce v této věci tedy Krajský soud neshledává důvodnými, jelikož došlo ke skutečnosti spočívající v neuhrazení daně nejpozději v den její splatnosti a žalobce byl na základě této skutečnosti v prodlení.
33. Žalobce uvedl, že platební výměry nejsou dostatečně odůvodněny. Tuto námitku soud neshledává důvodnou. V každém platebním výměru na straně 3 bylo podrobně rozvedeno, k jakému dni byla daň splatná a k jakému dni došlo k jejímu úročení včetně konkrétních částek vypočtených úroků. Výpočet úroků z prodlení provedený finančním úřadem žalovaný podrobně přezkoumal na str. 5–6 napadeného rozhodnutí. Jak bylo uvedeno výše, dle názoru Krajského soudu jsou úroky z prodlení v tomto případě stanoveny oprávněně a ve správné výši, která byla vypočtena na základě aplikace příslušných ustanovení zákona. Všechna rozhodnutí rovněž obsahují dostatečná odůvodnění, ze kterých je zřejmé na základě jakých skutečností a závěrů došlo k formulaci příslušných výrokových částí, naplňují tedy požadavky, která jsou na odůvodnění kladena. Krajský soud z toho důvodu neshledal související námitky důvodnými.
34. Žalobce v žalobě rovněž tvrdil, že mu měly být úroky z prodlení prominuty. Právní řád ovšem tento institut zavedl až s účinností od 1. 1. 2015. Odborná komentářová literatura k tomu uvádí následující: „Úrok z prodlení vzniká ve chvíli, kdy se daňový subjekt ocitá v prodlení. Od prvního dne prodlení pak tento úrok z prodlení narůstá, kdy vyvstává otázka, jak se postavit k těm úrokům z prodlení, které naběhly do 31. 12. 2014. Dle názorů autorů nelze tyto úroky z prodlení včetně přírůstků v letech následujících (tj. počínaje rokem 2015) považovat za nevyhovující přechodným ustanovením. Přírůstky od roku 2015 tak bude možné zcela jistě prominout. Úroky do roku 2015 však jsou úroky, které vznikly přede dnem vzniku komentovaného ustanovení, kdy přechodná ustanovení citovaného zákona jejich prominutí zapovídají. Proto správce daně nebude moci úroky naběhlé do konce roku 2014 prominout, což pro něj zpočátku bude znamenat početní komplikaci k rozlišení úroků z prodlení vzniklých před a po novele.²
35. Dle uvedených závěrů lze prominout úroky z prodlení, které vznikly až v roce 2015 a později. Žalovaný v odůvodnění na str. 8 uvádí, že v posuzovaném případě vznikly úroky z prodlení před datem 1. 1. 2015, přestože ve svém vyjádření uvedl, že minimum z doby prodlení žalobce spadalo do období po dni 1. 1. 2015. Dle ustanovení § 259b daňového řádu by k tomuto prominutí mělo docházet primárně na žádost daňového subjektu (ač jí správce daně není vázán) a správce daně je oprávněn při rozhodování

¹ Důvodová zpráva ke sněmovnímu tisku č. 685. *Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, Digitální repozitář*. 2006 – 2010. Dostupné online: <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=5&CT=685&CT1=0>

² Lichnovský, O. a kolektiv. *Daňový řád. Komentář*. 3. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 938 s. Komentář k § 159b.

uplatnit správní uvážení na základě posouzení konkrétních okolností případu. Krajský soud se ovšem shodně s žalovaným domnívá, že otázka neprominutí úroků z prodlení za období od dne 1. 1. 2015 není předmětem přezkumu v tomto řízení. Krajský soud by byl oprávněn neprominutí úroků z prodlení přezkoumat v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v řízení o žádosti daňového subjektu ve smyslu § 259b daňového řádu.

36. Stran námitky započtení finančních prostředků, které měl finanční úřad od žalobce k dispozici na svých účtech, je nutné zmínit § 152 daňového řádu, který upravuje pravidla úhrady nedoplatků, přičemž je rozděluje do několika skupin s různou prioritou úhrady. Proto nelze přisvědčit žalobci, že se jedná o okolnost plně v dispozici finančního úřadu. Žalovaný orgán i v tomto ohledu dostal svým povinností v rámci odvolacího řízení a postup finančního úřadu v této věci přezkoumal a potvrdil. Krajský soud se ztotožňuje se závěry obou správních orgánů a nepovažuje ani tyto související námitky žalobce za důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního Krajský soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
38. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
39. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, dne 28. 2. 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu